

LIBRIS

We know
books

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot - cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes - apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

ȘI DIN ZECE N-A MAI RĂMAS NICI UNUL

Traducere din limba engleză
ALINA TODERICĂ

LITERA
București

Cinci negri mititei
Vor s-ajungă magistrați,
Unul și-a împlinit dorința
Și-au rămas deci patru frați.

Patru negri au plecat
Hăt pe mare mititeii,
Unul a picat în plasă
Și-au rămas doar trei.

Trei negri mititei
Zic: „La zoo e de noi!“
Pe unul îl strânse un urs în brațe
Și-au rămas doar doi.

Doi negri mititei
Se uscau la soare un pic,
Unul s-a prăjit de tot
Și-a rămas un negru mic.

Un negru mititel,
Rămas singur, singurel,
Cu un ștreang s-a spânzurat
Și n-a mai rămas nici el.

Frank Green, 1869

CAPITOLUL 1

I

Într-un colț al unui vagon de fumători, la clasa I, judecătorul Wargrave, acum pensionar, fuma dintr-un trabuc și citea cu interes știrile politice din ziarul *The Times*. La un moment dat, puse jos ziarul și privi pe geam. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas: mai avea două ore până la destinație.

Trecu în revistă tot ce apăruse prin ziare referitor la Insula Negrului. Fusese inițial cumpărată de un milionar care era înnebunit după iahting – și urma o prezentare în detaliu a unei luxoase case pe care o construise pe mica insulă de lângă coasta Devonului. Din păcate, cea de-a treia soție a milionarului american nu era o bună navigatoare, ceea ce l-a determinat să vândă casa și insula. În ziare apăruseră numeroase anunțuri de vânzare. Apoi anunțurile au fost însoțite de mențiunea, scrisă cu litere îngroșate, că insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Imediat după aceea au început să circule zvonurile că adevăratul cumpărător

era, de fapt, domnișoara Gabrielle Turl, steaua de cinema hollywoodiană! Dorea să petreacă acolo câteva luni departe de ochii presei. *Busy Bee* făcuse o aluzie discretă că urma să devină locuința familiei regale?! Cineva îi șoptise revistei *Mr. Merryweather* că fusese cumpărată pentru o lună de miere – tânărul lord L. fusese în sfârșit atins de săgeata lui Cupidon! *Jonas* știa din surse sigure că fusese cumpărată de marină pentru niște experimente ultrasecrete!

Nu încăpea nici o urmă de îndoială, Insula Negrului reușea să se mențină pe prima pagină a ziarelor.

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare. Scrisul era ilizibil, însă pe alocuri anumite cuvinte ieșeau în evidență neașteptat de clar.

Dragă Lawrence... de atâția ani n-am mai primit nici un semn de la tine... trebuie să vii pe Insula Negrului... un loc atât de minunat... avem atâtea de vorbit... din vremurile de demult... comuniunea cu natura... băi de soare... 12.40 din Paddington... te aștept la Oakbridge...

Iar scrisoarea se încheia cu o semnătură pompoasă: „A ta pentru totdeauna, Constance Culmington“.

Judecătorul Wargrave se gândi mult timp până își aminti când o văzuse ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trecuseră șapte, dacă nu chiar opt ani de atunci. Se ducea în Italia să se bronzeze și să fie în comuniune cu natura și cu *contadini*¹. Mai apoi, după cum auzise, se dusesse în Siria, unde avusese ocazia să se bronzeze sub un soare și mai puternic și să intre în comuniune cu natura și cu un *bedouin*².

Constance Culmington, reflectă el, era exact genul de femeie care ar cumpăra o insulă și s-ar înconjura de mister. Aprobând cu o mișcare a capului propria logică, judecătorul Wargrave își lăsă capul în piept...

Adormi...

II

Într-un compartiment la clasa a III-a, alături de alți cinci călători, Vera Claythorne se lăsă pe spătarul banchetei și închise ochii. Ce greu era să călătorești într-o zi atât de călduroasă! Va fi bine la malul mării. Avusese într-adevăr mare noroc că primise slujba aceasta. Când doreai un post pe timpul vacanței, aproape întotdeauna te alegeai cu o droaie de copii pe cap – posturile de secretare

¹ Fermieri (în limba italiană, în original) (n.red.)

² Beduin (în limba italiană, în original) (n.red.)

erau mult mai greu de obținut. Nici măcar agenția nu îi dăduse speranțe prea mari.

Apoi primise scrisoarea.

Mi-ați fost recomandată de Agenția Femei Calificate. Am înțeles că dumneelor vă cunosc personal. Sunt dispusă să vă ofer salariul pe care îl cereți și doresc să vă prezentați la datorie începând cu data de 8 august. Luați trenul de 12.40 din gara Paddington, iar eu vă voi întâmpina în Gara Oakbridge. Vă trimit cinci hârtii de o liră pentru a acoperi cheltuielile de transport.

*Cu respect,
Una Nancy Owen*

Iar în susul paginii era trecută adresa de expediție: Insula Negrului, Sticklehaven, Devon...

Insula Negrului! Doamne, numai despre asta se vorbise în ziare în ultima vreme! Tot felul de aluzii și de bârfe! Deși probabil că cele mai multe erau neadevărate. Însă casa fusese cu siguranță construită de un milionar și era un simbol al opulenței.

Vera Claythorne, sătulă de un trimestru obositor la școală, își zise: „Să fii învățătoare la clasa a treia nu e mare lucru... Ce bine ar fi dacă aș putea obține un post la o școală respectabilă!“

Apoi, cu inima strânsă, se gândi: „Dar sunt norocoasă că am până și asta. La urma urmei, oamenilor nu le place de cineva care a fost anchetat de procuror, chiar dacă procurorul m-a absolvit de orice vină“.

Își aminti că, dimpotrivă, o lăudase pentru prezența de spirit și pentru curaj. Având în vedere că fusese vorba despre o anchetă, nici nu se putea să meargă mai bine. Iar doamna Hamilton fusese bunătatea întruchipată – doar Hugo... dar nu dorea să-și amintească de Hugo!

Pe neașteptate, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure și își dori să nu se fi îndreptat spre mare. Îi reveni în minte, cât se poate de clar, o imagine. Capul lui Cyril, ieșind la suprafață și scufundându-se la loc în timp ce plutea spre mal... în sus și în jos... în sus și în jos... În timp ce ea însăși înota cu pricepere după el, croindu-și drum prin apă, însă știind prea bine că nu va ajunge la timp...

Marea, cu albastrul ei întunecat și blând, cu diminețile petrecute la malul mării... cu Hugo... Hugo care îi spusese că o iubește...

Nu trebuia să se gândească la Hugo...

Deschise ochii și se uită încruntată la bărbatul din fața ei. Un bărbat înalt, cu tenul măsliniu, cu ochii de culoare deschisă, cam apropiati, și cu o gură arogantă, ce inspira cruzime.

„Pun pariu că a călătorit prin niște locuri extraordinare și a văzut tot felul de lucruri“, își zise Vera.

III

Philip Lombard, aruncând o privire cercetătoare asupra fetei din fața lui, se gândi: „Drăguță, chiar dacă arată oarecum a învățătoare“.

O damă greu de cucerit, era convins de asta, căreia îi plăcea să dețină controlul, în ură sau iubire. Lui i-ar fi plăcut să...

Se încruntă. Nu, nu se punea problema de așa ceva. Aici era vorba doar de afaceri. Trebuia să se concentreze asupra slujbei.

Oare despre ce era vorba? Evreul ăla afurisit fusese al naibii de misterios.

- Ori acceptați, ori nu, una din două, domnule căpitan Lombard.

- Deci îmi dați o sută de guinee? întrebă el gânditor. Întrebă asta pe un ton neutru, ca și cum o sută de guinee ar fi fost o nimica toată pentru el. O *sută de guinee*, când el nu mai avea practic bani decât de o masă îndestulată! Își imaginase totuși că afurisitul de evreu nu se lăsase înșelat - asta e partea proastă cu evreii, nu-i poți niciodată înșela în privința banilor, te *citesc* imediat!

Apoi Lombard întrebă pe un ton la fel de neutru:

- Și nu-mi puteți da nici o altă informație?

Domnul Isaac Morris scuturase cu hotărâre din capul mic și chel.

- Nu, căpitane Lombard, veți afla mai multe la fața locului. Clientul meu știe că aveți reputația omului potrivit la momentul potrivit. Sunt împu-ternicit să vă înmânez o sută de guinee pentru ca dumneavoastră să plecați la Sticklehaven, în Devon. Cea mai apropiată stație de tren este Oakbridge, veți fi așteptat acolo și veți face restul călătoriei până la Sticklehaven cu mașina, iar de acolo o barcă cu motor vă va transporta până la Insula Negrului. Acolo veți fi la dispoziția clien- tului meu.

Lombard întrebă imediat:

- Pentru cât timp?

- Nu mai mult de o săptămână.

Căpitanul Lombard spusese mângâindu-și mustața:

- Sper că înțelegeți că nu pot comite nici o ilegalitate.

În timp ce vorbea, îi aruncase o privire pătrun- zătoare interlocutorului său. Domnul Morris răs- punsese grav, cu o urmă de zâmbet pe buzele groase de semit:

- Dacă vi se va propune să faceți ceva ilegal, cu siguranță că veți fi liber să vă retrageți.

Bruta aia mică și nenorocită zâmbise! Ca și cum ar fi știut foarte bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu fusese o condiție *sine qua non*...

Buzele lui Lombard se despărțiră într-un rânjet.

Zău, de vreo două ori fusese luat de val. Dar scăpase de fiecare dată. De fapt, nu se dădea în lături de la prea multe...

Nu, nu se dădea în lături de la prea multe. Își imagina că va fi amuzant pe Insula Negrului.

IV

Într-un compartiment de nefumători, domnișoara Emily Brent stătea cu spatele drept, așa cum îi era obiceiul. Avea 65 de ani, însă nu era de acord cu ținuta neglijentă. Tatăl ei, colonel de școală veche, era foarte strict în privința comportamentului.

Noua generație era indecent de relaxată – în timpul călătoriei cu trenul și în orice altceva...

Învăluită în aura sa de corectitudine și de principii de nezdruccinat, domnișoara Emily Brent stătea în aglomeratul ei vagon de clasa a treia și triumfa asupra lipsei de confort și asupra căldurii. Toată lumea făcea atâta caz în legătură cu orice! Doreau injecții înainte de extracții dentare, luau medicamente dacă nu puteau dormi, doreau scaune comode și perne, iar fetele stăteau în poziții

neglijente și se prăjeau aproape goale la soare în timpul verii.

Domnișoara Brent își ținea buzele strânse. Dorea să fie un exemplu de comportament pentru anumiți oameni.

Își aminti de vacanța de anul trecut. Totuși, anul acesta va fi cu totul altceva. Insula Negrului...

Reciti în minte scrisoarea pe care o citise de atâtea ori, încât o știa pe de rost.

Dragă domnișoară Brent,

Sper că vă mai amintiți de mine. Acum câțiva ani am fost împreună la Casa de Oaspeți Belhaven în luna august și mi s-a părut că avem multe lucruri în comun.

În momentul de față sunt proprietara propriei Case de Oaspeți, aflată pe o insulă de lângă Denver. Cred că este un loc în care bunul-gust se împletește cu mâncarea sănătoasă. Aici nu-și au locul goliciunea și muzica la gramofon în miez de noapte. Aș fi foarte bucuroasă dacă ați fi de acord să-mi fiți oaspete și să veniți să vă petreceți vacanța de vară, absolut gratis. V-ar conveni începutul lunii august? În jurul datei de 8 august.

*A dumneavoastră,
U.N.O.*

Oare cum o chema? Semnătura era aproape imposibil de descifrat. Emily Brent se gândi neliniștită: „Atât de mulți oameni au semnăturile ilizibile!”

Se întoarse cu gândul în timp, la oamenii pe care îi cunoscuse la Belhaven. Fusesse acolo două veri la rând. Era acolo o doamnă între două vârste, foarte drăguță, doamna... doamna... oare cum o chema? Tatăl ei fusese preot. Și mai era și o doamnă Olton... Ormen... Nu, cu siguranță o chema Oliver! Da, Oliver.

Insula Negrului! Se scrisese în ziare despre Insula Negrului – ceva legat de o actriță de film... sau de un milionar american?

Bineînțeles că, deseori, asemenea locuri ajung să se vândă foarte ieftin, pentru că insulele nu sunt potrivite pentru toată lumea. La început își imaginează că e ceva romantic, însă când ajung să trăiască efectiv acolo, își dau seama care sunt dezavantajele și abia așteaptă să vândă.

Emily Brent își zise: „Oricum, măcar o să am parte de o vacanță gratis“.

Din cauza venitului micșorat și a dividendelor neplătite, această ocazie chiar nu era de lepădat. Ce bine ar fi dacă și-ar aminti mai multe despre această doamnă – sau domnișoară – Oliver!

V

Generalul Macarthur se uita pe fereastra vagonului. Trenul tocmai intra în Exeter, unde trebuia să coboare și să ia alt tren. La naiba cu aceste personale! Acest loc, Insula Negrului, nu era chiar atât de departe încât să justifice o asemenea durată a călătoriei.

Nu prea înțelesese cine era acest Owen. Un prieten al lui Spooft Leggard și al lui Johnnie Dyer.

... vor veni vreo doi amici de-ai dumneavoastră dacă veți dori să discutați despre vremurile de altădată.

Ei bine, o să-i facă plăcere să discute despre vremurile de altădată. În ultima vreme, avusese impresia că vechii tovarăși îl cam evitau. Și toate acestea numai din cauza zvonurilor! Pentru numele lui Dumnezeu, era destul de greu – trecuseră aproape treizeci de ani de atunci! Bănuia că Armitage era cel care vorbise. Nenorocitul ăla tânăr! Ce știa el despre asta? Ei bine, nu avea nici un rost să se gândească la asta! Câteodată și se năzar tot felul de lucruri, ca, de exemplu, că nu știi cine se uită ciudat la tine.

Această insulă, Insula Negrului, era un loc ce merita vizitat. Circulau tot felul de zvonuri despre ea. Conform zvonurilor, Amiralitatea, Departamentul de Război sau Forțele Aeriene puseseră mâna pe ea...

De fapt, tânărul Elmer Robson, milionarul american, construisese acel loc. Cheltuisese mii de dolari, după cum se spunea. Unul dintre cele mai luxoase locuri...

Exeter! Mai avea o oră de așteptat! Iar el nu voia să aștepte. Voia să treacă la acțiune...

VI

Doctorul Armstrong traversa câmpia Salisbury la volanul Morrisului său. Era foarte obosit... Succesul își avea prețul său. Fusese o vreme când stătea în sala de consultații din Harley Street, regulamentar îmbrăcat, înconjurat de cele mai moderne aparate și de cele mai luxoase mobile și aștepta – aștepta zile în șir ca afacerea sa să eșueze sau să se dovedească a fi de un real succes.

Ei bine, avusese succes. Fusese norocos! Norocos și priceput, desigur. Se pricepea la asta – însă nu era suficient pentru a reuși. Trebuia să mai ai și noroc. Iar el avusese. O diagnosticare exactă, câteva paciente recunoscătoare – femei cu bani și cu o anumită poziție socială – și îți se duce repede

vestea. „Ar trebui să mergi la Armstrong – un bărbat tânăr, însă foarte inteligent. Pam a fost ani buni la tot felul de oameni, iar el și-a dat seama imediat ce e în neregulă cu ea!“ Și uite așa, bulgărele de zăpadă începuse să se rostogolească.

Iar acum doctorul Armstrong ajunsese acolo unde își dorise. Avea zilele pline. Și puțin timp liber. Așa că, în această dimineață de august, era bucuros că pleacă din Londra și că va petrece câteva zile pe o insulă de lângă Devon. De fapt, nu era chiar o vacanță. Scrisoarea pe care o primise era destul de vagă în legătură cu tipul de activitate, însă era foarte precisă în privința cecului care o însoțea. Un onorariu gras. Familia asta Owen era probabil putred de bogată. Există totuși o mică problemă, se pare: soțul era îngrijorat în privința sănătății soției lui și dorea o consultație fără ca ea să își dea seama. Aceasta nu dorea în ruptul capului să audă de doctori. Avea probleme cu nervii...

Nervii! Doctorul ridică din sprâncene. Femeile și nervii lor! Ei bine, la urma urmei, era profitabil pentru afacere. Jumătate din femeile pe care le consulta nu aveau nimic în afară de faptul că erau plictisite, însă nu ți-ar fi mulțumit dacă le-ai fi spus asta verde-n față! În plus, se găsea întotdeauna o mică afecțiune de care să te legi.